

TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

*Úgy tetszett az Atyának,
hogy benne lakják az egész teljesség,
s hogy általa békítsen ki magával
mindent a földön és a mennyben,
minthogy Ő a kereszten vérével
békességet szerzett.*

(Kol 1,19)

TARTALOM

Nagyböjti gondolatok	1	Pásztorjáték	6	Karitás hírek és információk	15
Ki tudod inni a kelyhet?	1	A 30 éves újságunk	8	Forduljunk újra szerető	
Engesztelődjete ki szívből egymással!	2	A házaskurzusról	10	Atyánk felé!	16
Biblia egy év alatt	3	Rózsafüzér társulatról	11	A cserkészvezető	17
A lemondás	4	Utak, templomok, emlékek	12	A fák böjtje	18
Assisi Szent Ferenc	5	Meghívás az életre	14	Életképek	20
				Programok	20

Bevezető

Jézusban lakik az egész teljesség, és általa békülhet ki az Atyával minden a földön és a mennyben, – tanítanak minket szent Pál szavai – hiszen Jézus a kereszten vérével békességet szerzett. Vállalta, hogy értünk a megbékélés áldozatává váljon.

Ez az időközön átívelő cselekedet megnyitotta számunkra annak lehetőségét, hogy neki megbánva bűnünket bocsánatot nyerjünk, valamint azt, hogy – az Ő hatalmas bocsánatkérő áldozatára tekintve – mi is megbocsássunk azoknak, akik nekünk sebeket okoztak.

Kívánom, hogy a lapunk írásai segítsenek a kiengesztelődésben, amit a nagybőjt lehetőségként hordoz. Mindegyik írás egy-egy gyöngyszem, mely különböző módon tekint a nagybőjt időszak folyamataira: az elcsendesedés szükségességére, a befelé figyelésre, a keresztlejteknek és a minket ért sérelmek átértékelésére, a kiengesztelődésre, a böjtölésre, a lemondásra, valamint az Úr igéjének ismeretére.

De olvashatunk visszaemlékezéseket is, ezek által hálát adhatunk a sok ajándékért, melyeket kaptunk életünkben s a közösségünkben.

Adjunk lehetőséget ezeknek az írásoknak, hogy többször kezünkbe véve megszólítsanak!

Áldott nagybőjti megújulást kívánok!
Zoller Andrea

Túrmezei Erzsébet

VÁLTSÁG

*Neki sebei voltak, hogy nekünk ne legyenek,
hogy nekünk ne égjenek, gyógyulva hegedjenek.
Hordott keserű átkot, hogy mi átoktól mentek,
bűnt, egy világnak szennyét, hogy mi tiszták és szentek,
kegyetlen kínhalált, hogy mi élők lehessünk.
És gyűlöletből ácsolt, kemény keresztet hordott,
hogy szeressünk, szeressünk, harmadszor is szeressünk...*

NAGYBŐJTI GONDOLATOK

Még a „legvilágibb” ember is belefárad egy idő után a nyüzsgésbe, a színes karneváli forgatagba. Titkon szeretne talán egy kicsit egyedül lenni, megtisztulni, böjtölni. A böjt sohasem lehet végcél, legfeljebb csak eszköz. Olyan eszköz, melynek segítségével az emberi személyiség „csiszolódik”, regenerálódik, tisztul. Az efféle tisztulásra – hosszabb vagy rövidebb ideig, de – minden embernek szüksége van (lenne).

Ebben az időszakban különösen is az önuralomé a főszerep, mert minél inkább elhatározunk valamit, annál inkább erőfeszítésbe kerül a megtartása. (A kísértő mindig korszerű, a testet kényezteti, az ösztönökön keresztül gyakorol befolyást, de végül mindig a lelket igyekszik megkaparintani.) Ezért aztán nem annyira a kényelem-

szertető test, hanem a lélek úzi a „pusztába” az embert.

Mire is használja ezt a „pusztai negyven napot” a hívő ember? Szembenéz önnön fogyatékságaival, gyöngeségeivel. Leteszi a színesen csillogó, külsőségeket jelképező báli ruhát, s magára ölti az önvizsgálat szürkébb – ám annál érdemszerzőbb – köntösét. A homlokán porladó hamu figyelmezteti: „Por vagy! Csak a lelked halhatatlan. Ezért csak akkor érezheted magadat otthon a testedben, ha a lelkeddel is jóban vagy: ha rend van benned.”

Nézzünk magunkba, majd pedig a Keresztre; rendezzük sorainkat és újra találjuk meg a helyünket! Húsvét titkára készülünk, a megváltás csodájának átélésére. A nagybőjti hetek és napok erre kínálnak lehetőséget.

Csáki Tibor atya

Ki tudod inni a kelyhet?

Nagybőjti készülletünkben Henri J. M. Nouwen: *Ki tudod inni a kelyhet?* című könyvét dolgozzuk fel. Hétről hétre olvasunk egy-egy fejezetet, próbáljuk beengedni mindennapjainkba, hogy a szent negyven nap valóban húsvéti készüllet legyen számunkra.

„*Ki tudjátok inni azt a kelyhet, amelyet majd én kiiszom?*” – kérdezte Jézus a barátait. Ők igennel választottak, de fogalmuk sem volt, hogy miről beszél. H. Nouwen arról tanít bennünket, hogy mindannyian találkozzunk a „kehellyel”. Sokszor mi is mondjuk: „*Uram, ha lehetséges, múljék el tőlem ez a kehely*”.

Ember voltunk lényegéhez tartozik, hogy elmélkedjünk az életünkön, gondolkodjunk rajta, vitatkozzunk róla, értékeljük, és véleményt formáljunk róla. Gyakran összehasonlítjuk az életünket másokéval. A magunk életét kell élnünk, nem valaki másét. Nekünk a saját kelyhünket kell tartanunk. Mernünk kell kimondani: „*Ez az én életem, ez az élet adatott nekem, és ezt az életet kell élnem, a tőlem telhető legjobban.*”

Jézus, aki így kiáltott a kereszten: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?*” (Mt 27,46), ugyanakkor azt is mondta teljes alázattal: „*Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet*” (Lk 23,46). Jézus, aki osztozott minden fájdalomunkban, azt akarja, hogy osztozzunk az ő örömében is. Csak akkor leszünk képesek kiinni az élet kelyhét,

amikor teljesen ráébredünk arra, hogy nemcsak a szomorúság kelyhe, hanem az öröme is. Amikor ki akarjuk inni a kelyhünket, szükségünk van másokra, akik hajlandóak kiinni velünk a saját kelyhüket. Szükségünk

van a közösségre, egy olyan közösségre, ahol a bánat és öröm kelyhe az áldás kelyhévé válik.

Képesek vagyunk úgy felnézni Jézusra, mint az örömök emberére? Lehetetlennek tűnik örömet látni a megkínzott, mezítelen testben, amely a keresztfára feszítve függ. Jézus kereszttjét gyakran mégis úgy ábrázolják, mint dicsőséges trónust, amelyen a Király ül. Itt Jézus teste nem a kínpadra vont, megostorozott és keresztre

feszített test, hanem gyönyörű, ragyogó test, szent sebekkel. A San Damiano-i kereszt, amely szóló Assisi Szent Ferenchez, jó példa erre. A keresztre feszített Jézust, mint győzedelmes Jézust mutatja. A keresztet ragyogó arany veszi körül; Jézus teste tökéletes, szeplőtelen emberi test, a vízszintes keresztrudat, amelyen Jézus függ, nyitott sárkánt festik le, amelyből Jézus feltámad, mindazok, akik a kereszt alatt Máriával és Jánossal összegyűltek, örömtől sugároznak. A kereszt csúcsán Isten kezét látjuk, körülötte angyalokkal, amint visszaviszik Jézust a mennyországba. Ez feltámadási kereszt, amelyen a megdicsőült, felmagasztalt Jézust látjuk. Jézus szavai: „*Én meg, ha majd*

fölmagasztaltatom a földről, mindenkit magamhoz vonzok.” (Jn 12,32), nemcsak a keresztre feszítésére utalnak, hanem a feltámadására is. Amit Mózes a pusztában, mint jelképet felemelt, bronzkígyó volt, amely minden kígyómarta beteget meggyógyított, aki csak rátekintett. Ehhez hasonlóan Jézus kereszttje is a gyógyítás jelképe, amely azonban nemcsak a testi sebekre, hanem halandó emberi mivoltunkra is gyógyulást hoz. A feltámadott Úr minden embert magával visz az ő új és örök életébe.

Hosszú ideig úgy érezhetjük, hogy nem vagyunk képesek elfogadni saját életünket, lehet, hogy harcolunk egy jobb, de legalább másféle életért. Gyakran előfordul, hogy „sorsunk” ellen mélyes ellenállás alakul ki bennünk. „Miért kaptam ezt a keresztet?” – kérdezzük. Szalézi Szent Ferenc válaszol:

Azt a keresztet, ami most annyira nyomja válladat, mielőtt elküldte volna hozzád az Úr, mindenható szemével megvizsgálta, szerető irgalmával átmelegítette, mindkét kezével méregette, vajon nem nagyobb-e, nem nehezebb-e a te számodra, mint amennyit elbírsz? Aztán megáldotta, szent kegyelmével, irgalmával megillatosította, reád és bátorságodra tekintett és így érkezik a mennyből a Kereszt, mint Isten köszöntése, mint a te Istened szeretetének irgalmas ajándéka.

Az igazi életszentség saját kelyhünk kiürítése és bizakodás abban, hogy ezáltal teljesen felvállaljuk saját fel nem cserélhető egyéni utunkat, és sokak számára a remény forrásává válhatunk. Áldott nagybőjti készülődést!

Csáki Tibor

Engesztelődjete ki szívből egymással!

A szentmise szövegeiben van egy-két mondat, amelyet a szolgáló diakónus szájába ad az Egyház. Ezek a mondatok általában felszólítások, amelyek ilyen módon valamire felhívják az egész közösség figyelmét. A rendszeres szentmisén való részvétel során ezekre rutinszerűen válaszolunk, ezért jó, ha időről időre megállunk és elgondolkozunk jelentésükön, jelentőségükön. Az egyik ilyen mondat a Miatyánk után hangzik el: Engesztelődjete ki szívből egymással! Mire és miért kapunk ebben a mondatban felszólítást?

Az engesztelés mind világi, mind vallási értelemben a megromlott kapcsolat helyreállítására irányuló cselekedet. A Biblia egy éven keresztüli podcastként való hallgatása során lettem figyelmes az első olyan ószövetségi leírásra, amely emberi kapcsolat helyreállításáról szól. Jákob, amikor sok év után visszatér Ézsau testvérehez, maga előtt küldi családját sok-sok üdvözlő ajándékkal azért, hogy bátyja megbocsássa azt, hogy csellel ellopta előle az elsőszülöttség jogát, és így megalázta őt. A sok engesztelő ajándék kifejezi Jákob alázatát, és azt is, hogy már teljesen megváltozott. Az elcsalt áldás gyümölcsét most meg akarja osztani testvérel. Helyre akarja állítani a megtört testvéri kapcsolatot. Ézsau nem akarja elfogadni az ajándékokat, de Jákob ragaszkodik hozzá, és így a Szentírás első kiengesztelődé- sének lehetünk tanúi, amelyben győz az irgalom.

A Biblia későbbi lapjain a Kivonulás és a Leviták Könyvében arról is részletesen olvashatunk, hogy az Istennel a bűn miatt megromlott kapcsolatát milyen áldo-

zati ajándékok feláldozásával tudja az ember helyreállítani. Ennek különlegessége számomra az, hogy maga Isten (Jahve) tárja fel Mózes előtt, hogy hogyan tud megnyílni az isteni irgalom, megbocsátás az ember számára. Az áldozatbemutatói előírások jól bemutatják, hogy a felajánlott engesztelő adományok hogyan válhatnak visszavonhatatlan ajándékká, teljesen elégő áldozattá Isten számára. Ezzel is jelezve, hogy Isten is szeretné, ha a Vele való kapcsolatunk helyreállna.

Jézus az isteni és emberi kapcsolatok engesztelési formáit összekapcsolta a Mt 5,23-24-ben: „Ha tehát ajándékot akarsz az oltáron felajánlani, és ott eszedbe jut, hogy embertársadnak valami panasza van ellened, hagyd az ajándékodat az oltár előtt, s menj előbb békülj ki embertársaddal, aztán térj vissza és ajánld fel ajándékodat.” Úgy tűnik, hogy Jézus az Istennel való kiengesztelődé- sé előfeltételének szabja az embertársal való megbékélést. Mintha Isten ugyanazon szeretetcsatornán keresztül kommunikálna velünk, mint mi embertársainkkal. Ha embertársainkkal szeretetlenségben élünk, azaz bedugítjuk ezt a szeretetcsatornát, nem tudjuk Isten megbocsátó szeretetét se befogadni.

Az áldozás előtt elhangzó diakónusi mondat tehát arra emlékeztet mindnyájunkat, hogy ha Jézus engesztelő örök áldozatában akarunk részesedni, akkor teljes szívünkkel, visszavonhatatlanul meg kell tudnunk bocsátani egymásnak, akár az ezzel járó nehézségeket is felajánlva és odatéve az oltárra.

Gábel Péter

Cody Otto unsplash

BIBLIA EGY ÉV ALATT

2026. január elsejével nemcsak az új év kezdődött el, hanem egy új kezdeményezés is, amely arra hív, hogy 365 nap alatt a teljes Bibliát olvassuk el és elmélkedjük át közösen. Nagymaroson is sokan csatlakoztak ehhez a kihíváshoz, amely komoly elköteleződést kíván, de mellette számtalan kegyelmet közvetít. A napi elmélkedések kapcsán nemcsak egy imádkozó közösség része lehetünk, hanem a saját életünk nagy kérdéseire is választ kaphatunk.

Bevallom, nem annyira szerettem eddig az Ószövetséget. El kellett azonban fogadnom, hogy ez is része a Bibliának. Az olvasás ezzel kezdődik, és jó hosszú ideig tart. Eleinte elszenvettem csupán, hogy „ezen túl kell esni”. Mostanra már úgy gondolom, hogy azért nem szerettem, mert nem ismertem eléggé. A „Biblia egy év alatt” elmélkedéseiben viszont számtalan olyan magyarázatot kaptam, amely megvilágosította számomra: Az „Újszövetség az Ószövetségben van elrejtve” és a Szentírás, Isten üzenete csak a teljességből érthető meg igazán.

Minden nap várom az újabb fejleményeket, és azt is, hogy megoszthassam másokkal, mit kaptam. Olyan jó, hogy szinte bármerre megyek az országban, rengeteg olyan emberrel találkozom, aki lelkesen meséli, hogy ő is csatlakozott a „Biblia egy év alatt” programhoz. Ezután pedig elindul egy közös beszélgetés arról, kinek mit jelent, mit nem ért, mi okozott fennakadást, felismerést...stb. Ezért egyházközségünkben is elindult egy Bibliaolvasó közösség, akikkel havonta találkozhatunk és megoszthatjuk kérdéseinket, felismeréseinket, tapasztalatainkat - egy szóval azt az utat, amin közösen járunk.

Az első találkozót szentségimádással kezdtük. Tibor atya kis magyarázatot fűzött az Ószövetség olvasásához, majd megosztás következett. Az est során Fábry Kornél püspök atya az olvasó közösségeknek írt levelét is felolvastuk, mely nagyon lelkesítő volt számunkra. Mivel sokan betegség és egyéb ok miatt nem lehettek jelen, és hogy az otlévő testvéreken túl az egyházközség minden tagjához eljuthasson ez az üzenet, ezért szeretném itt az újságban is idézni a lényeges részek kiemelésével, bátorságot adva azoknak, akik szeretnének csatlakozni ehhez a „Bibliaolvasó közösséghez”.

Kedves Bibliaolvasó Testvéreim!

Nagy örömmel és hálával fordulok most hozzátok, akik a Biblia egy év alatt podcast mentén közösségeket szerveztek, vagy egy ilyen közösséghez csatlakoztatok. Amit elindítottatok - és amiben kitartóan benne vagytok -, több egy jó lelki kezdeményezésnél: ez az Egyház egyik legősibb és leg-

mélyebb útjához való visszatérés, Isten Igéjének közös hallgatásához és befogadásához.

... Egy olyan lelki tér született így, amely összekapcsolja az egyéni elmélyülést, a közösségi megosztást és az Egyház nagy, közös útját. A Szentírás nem egy könyv a sok közül. A Szentírás az élő Isten szava, amely megszólít, formál, gyógyít és közösséget teremt. Amikor nap mint nap kinyitjátok a Bibliátokat, valójában engeditek, hogy maga Krisztus lépjen be az életetekbe, történetetekbe, döntéseitekbe.

... Az, hogy időt szántok az Igére, hogy vállaljátok az elköteleződést egy egész éven át, hogy hűségesek maradtok akkor is, amikor nehezebb, már önmagában tanúságtétel. A világunk tele van zajjal, szétszórtsággal és felszínességgel - ti viszont a hallgatás, a befogadás és a növekedés útját

Pixabay

választottátok. Bátorítalak benneteket: ne elégedjete meg azzal, hogy „végigolvassátok” a Bibliát. Engedjétek, hogy az Ige végigolvasson benneteket. Hogy megkérdezzen, megérintsen, megsebezzen és meggyógyítson. Egy olyan Egyházra van szükségünk, amely nemcsak ismeri a Szentírást, hanem belőle is él. A ti közösségeitek ennek az élő Egyháznak a kis sejtjei. Olyan helyek, ahol Isten szava találkozik az emberi élettel.

Kérlek benneteket, őriztétek meg ezt a tüzet: az imádságot, az egymás iránti felelősséget, és azt az egységet, amelyet a közös zarándokút ad; és merjetek egymás előtt megnyílni, megosztani hitetek küzdelmeit és örömeit, mert ezekből a személyes tanúságtételekből épül fel igazán a testvéri közösség. Püspökként nagy reménnyel tekintek rátok. Hiszem, hogy ezekből a közösségekből megújuló családok, elkötelezettebb hívők és missziós lelkületű keresztények születnek majd, akik elkötelezetten építik közösségüket, egy-

házközségük nagy családját. Isten Igéje soha nem tér vissza eredménytelenül (v.ö.: Iz 55,10-11).

Imádságban hordozlak benneteket: a vezetőket, a résztvevőket, a küzdőket és a lelkeseket egyaránt. Köszönöm, hogy a Zarándok.ma szolgálatán keresztül is az Egyház élő szövetét építitek – csendesen, hűségesen, Istenre figyelve. Imádkozunk egymásért, azért a több mint 260 közösségért, amely a Biblia egy év alatt podcast mentén jött létre hazánkban és a határon túli magyarlakta területeken, vagy szórványban. Kérlek, imádkozzatok értem, és a Zarándok.ma szerkesztőségéért is. Köszönöm.

A lemondás

A lemondás a böjt egyik formája, eszköze. Ahányszor elérkezik a böjti idő, szinte automatikusan elkezdünk gondolkodni rajta, hogy idén miről is mondjunk le. Bár talán ez önmagában is jó szokás, mindenképpen érdemes feltenni magunknak a fontosabb kérdést, hogy mi-

congerdesign-loaf-pixabay

ért fogadjuk meg azt az adott dolgot. Mi motivál minket benne, mi a célunk vele? Ha ezen kérdések felett elsiklunk, akkor a böjtünk sajnos egyről a kettőre pusztán önfeljesztéssé, vagy akár a saját büszkeségünket tápláló szokássá válhat.

A nagyböjt egy különleges lehetőség, egy elhívás arra, hogy a belső irányítunket ismét Istenre hangoljuk, és minden nap hozzá forduljunk egészen kis dolgainkban is, kérjük őt, áldjuk őt, keressük és találjuk őt. Nem véletlenül 40 nap ez az időszak. Ennyi idő alatt megannyi lehetőségünk van próbálkozni, elesni, felállni, újra elesni, és újra - az Istenben kapaszkodót keresve - felállni. Célunk szerintem az, hogy a végére kicsit ügyesebbé váljunk abban, hogy mindenben: nehézség-

Az Úr áldása kísérje utatokat, és a Szentlélek vezessen benneteket a teljes igazságra.

Szeretettel: **Dr. Fábry Kornél**
Esztergom – Budapesti segédpüspök

Aki ezek után kedvet kapott ehhez a kalandhoz, jelentkezzen Gável Péternél! Nem késő, bármikor lehet csatlakozni! Illetve, ha bárkinek kérdése van ezzel kapcsolatban, fordulhat hozzám is.

Gávelné Hadi Bernadett

ben, örömben, bűnben és jótettben is ragaszkodjunk az Istenhez.

És itt kap szerepet a lemondás. Valami, amit nap, mint nap vállalok az Istenért. Az ezzel járó visszatérő, pillanatnyi diszkomfort, vágy emlékeztetővé tud válni. Emlékeztetővé, hogy ma is Istent válasszam, ma is áldozatot hozzak érte, mert tudom, hogy órá van szükségem, hogy ő az életem forrása, az igazság forrása. Istent választani sokszor a nehezebb út, de mégis mindig megéri. Hogyha a nagyböjt folyamán egyre inkább szokásunkká tud válni az, hogy mindenáron, minden helyzetben Istent, a szeretetet, a békét választjuk, akkor ezt meg fogjuk tapasztalni.

Nem célunk tehát, hogy kihagyás, hiba, kudarc nélkül teljesítsük, amit kitűztünk magunknak, ne várjuk magunktól, hogy „bűntelenné” váljunk a böjt végére. Éppen ellenkezőleg, Istentől várjuk a kegyelmet, a megbocsátást, a végtelen szeretetet. Ő ezeket megadja. A nagyböjtben ezeket elfogadni, befogadni tanuljuk, legyen ez a célunk. Ez pedig sokszor egybeesik a korábban említett másik céllal, ami pedig az Istenhez való ragaszkodás minden helyzetben.

Húsvétkor azt ünnepeljük, hogy Jézus megszabadít minket a bűn rabságából. Ez nem azt jelenti, hogy többé nem követünk el bűnt, hanem azt, hogy ahányszor elesünk, annyiszor választjuk mégis Istent, és akkor többé nem vagyunk rabok. Rátekintünk, és Ő felsegít. A végső szó Jézusé, mert Ő él és legyőzte a halált.

D. P.

Assisi Szent Ferenc A SZEGÉNYSÉG ÉS ÖRÖM PRÓFÉTÁJA

Assisi Szent Ferenc (1181/82–1226) a kereszténység egyik legismertebb és legkedveltebb szentje, akinek élete radikális megtéréssel, feltétlen istenszeretettel és rendíthetetlen örömeivel máig ható példát adott az embereknek. Nem volt tudós, nem tartozott az előkelők közé, mégis tömegek hallgatták, követték, és sokan Krisztus élő képét látták benne.

Ferenc gazdag kereskedőcsaládban született Assisiben. Apja, Pietro Bernardone, sikeres posztókereskedő volt, aki fiát világi érvényesülésre szánta. A fiatal Ferenc szerette a fényűzést, a mulatságokat és bőkezűen szórta a pénzt. Fordulatot egy betegség és hadifogság hozott életében, amelyek elindították a belső keresés útján. Először lovagi dicsőségről álmódott, később azonban egyre inkább Isten hangját kezdte felismerni eseményekben és belső sugallatokban.

Megtérése egyik kulcsmozzanata a leprásokkal való találkozás volt. Az, amit korábban undorral kerülni próbált, hirtelen „édessé vált” számára: szolgálta, ápolta a beteget, és bennük Krisztust látta. Egy másik döntő élménye a San Damiano-kápolnában történt, ahol a keresztről ezt hallotta: „Ferenc, menj, és építsd fel újra egyházamat.” Eleinte szó szerint értelmezte a felszólítást, és romos templomokat kezdett javítani, ám később világossá vált számára, hogy ennél sokkal mélyebb lelki megújulásról van szó.

A világgal való szakítása nyilvánosan és drámai módon zajlott: apja előtt lemondott minden vagyonról, ruháiról is, és kijelentette, hogy ezentúl egyedül Istent tekinti Atyjának. Ettől kezdve szegényen, egyszerű ruhában, mezítláb járta a vidéket, imádkozott, prédikált és segítette az embereket.

1209-ben, amikor az evangéliumban Jézus szavait hallotta a szegényen élő apostolokról, felismerte saját hivatását: az evangélium szó szerinti megélése lett életprogramja. Hamarosan társak csatlakoztak hozzá, és megszületett a ferences rend. Ferenc nem akart bonyolult szabályokat: testvérei ne birtokoljanak semmit, dolgozzanak, alamizsnából éljenek, és mindenkit szeretettel szolgáljanak.

A rend gyorsan növekedett, és Ferenc Rómába ment, hogy pápai jóváhagyást kérjen. III. Ince pápa felismerte benne Isten küldöttét, és engedélyezte közössége működését. Így indult el az a mozgalom, amely egész Európára hatással volt.

Ferenc prédikációi egyszerűek voltak, de szívből jöttek. Bűnbánatra, békére és felebaráti szeretetre hívott. Soha nem támadott személyeket, hanem gyógyítani akarta az emberi sebeket. Különleges kapcsolat fűzte a természet-hez: testvérek és nővérek szólították a Napot, a Holdat, az állatokat és a növényeket, mert bennük is Isten teremtményeit látta.

Élete végén súlyos betegségek gyötörték. Az Alverna-hegyen misztikus élményben részesült: testén megjelentek Krisztus sebei, a stigmák. Szenvedéseit türelemmel viselte, és továbbra is dicsőítette Istent. Halála előtt így köszöntötte a közelgő elmúlást: „Isten hozott, halál testvér!”

Assisi Szent Ferenc 1226. október 3-án halt meg, két évvel később szentté avatták. Ünnepe október 4-én tartja az Egyház.

Ferenc öröksége ma is él: arra tanít, hogy a valódi gazdagság nem a birtoklásban, hanem a szeretetben rejlik, és hogy az evangélium egyszerű, következetes megélése képes megújítani az ember szívét – és rajta keresztül a világot is.

Molnár Bence

SZENT FERENC IMÁJA

*Uram, tégy engem a te békéd eszközévé,
ahol gyűlölet lakik, oda szeretet vigyék,
ahol sértés, oda megbocsátást,
ahol széthúzás, oda egyetértést,
ahol tévedés, oda igazságot,
ahol kétely, oda hitet,
ahol kétségbeesés, oda reményt,
ahol szomorúság, oda örömet.*

*Uram, add, hogy inkább én igyekezzek vigasztalni,
mint hogy vigaszt várjak.
Inkább én törekedjek másokat megérteni,
mint hogy megértést óhajtsak.
Inkább szeressek,
mint hogy szeretet igényeljek.*

*Mert önmagunkat elfelejtve találjuk meg magunkat.
Ha megbocsátunk, akkor nyerünk bocsánatot.
Ha meghalunk, akkor ébredünk az örök életre.*

Amen

Pásztorjáték, 2025. – Mennyei meló

Bepillantás a „kulisszák mögé”

Nem én kerestem, a feladat talált rám évekkal ezelőtt, és én csak hagytam, hogy magával ragadjon. Vannak az életben bizonyos helyzetek, események, feladatok, melyeken később elmélázva az ember nem tudja megmon-

dani, hogy hogyan találtak rá vagy miért alakultak úgy, ahogy... Egyszerűen csak azt érzi, hogy ennek így kellett lennie vagy talán rándít egyet a vállán, és azt mondja: az élet hozta így. Magam is úgy hiszem, hogy az élet lehet a „tettes”, azaz a világ mindenható Rendezőjének munkálkodását érhetjük tetten ilyenkor, ahogy a darabjában a megfelelő szerepet osztja ránk. A magam részéről ezek közé sorolom, hogy évről évre, lelkes társaimmal együtt lehetőségünk adódott a karácsonyi misztériumjáték megalkotására és megszervezésére.

Misztérium – minden, csak nem játék. Miről szól, mi is a célunk a darabbal, az előadással? Felkiáltójelet tenni egy üzenet mellé, mely mellett a megszokott életünket élve oly sokszor figyelmetlenül elsiklunk. Szólni az emberekhez: „Állj! Esmélj! Most ne rohanj... Figyelj! Csak engedd magadhoz és fogadd be teljes lényeddel az Úr üzenetét: „Érkezem. Ahogy ígértem. Nem hagylak magadra. Nem mondom le rólad.” Elültetni a szívekben a gondolatot: az Isten szeret. Ennyire? Mégis mennyire az az ennyire? És hogyan? És mivégre? Mind felfoghatatlan, érthetetlen misztérium, melyet évről évre más-más irányból közelítve járunk körbe a színdarabokban.

Hogy milyen irányból induljunk? Hogy a karácsonyi történet mely részlete kerüljön előtérbe? Hogy milyen

keretbe foglaljuk majd a betlehemi eseményeket? Egytől-egyig jó kérdések, és a választ megint csak valahol odafönt kell keresnünk. Számomra mindig ott kezdődik a pásztorjáték szervezése, hogy az egész projektet az Úr

kezébe teszem, és az Ő vezetését kérem az egész folyamatban. Ha már egyszer az Ő üzenetét kézbe-sítjük, az történet úgy, ahogy Ő szeretné – erre törekszünk mindig a csapatunk, amennyire földi korlátaink engedik. Az ihlet tehát fentről jön, és mindig izgatottan várjuk, hogy a szűkebb, pár fős szervezői csapat tagjai közül kihez érkezik. A kapott szikra aztán a többiekben is lángra kap, és a történet, a szereplők, a színek, az üzenetek a közös ötletelések és imák tüzeiben kovácsolódnak, majd az anyag meg-

formálása következik, a tartalom formába öntése: az írás. Számomra ez az egész folyamat egyik legizgalmasabb, ugyanakkor igazi kihívást jelentő része: a szituációkat, a karakterek jellemét és személyiségét, a leírásokat úgy formálni, a megfelelő szavakat úgy egymás mellé illeszteni, hogy azok pontosan azt a képet adják át, amelyet lelkünk vásznára a Mester megalkotott és kérte: „Ezt mutassátok meg nekik!” Mindannyian ennek fényében írjuk meg a jelenetenként felosztott darab ránk eső részét, majd

együtt átolvasva az alkotásainkat a színeket összefűzzük, stílusában és tartalmában ellenőrizzük, és így formáljuk kerek egészzé a darabot.

Ezen a ponton szükségeltetik, hogy a csapat tovább bővüljön: színre lépnek a mi kedves szereplőink, az egyházközség kisebb-nagyobb lelkes fiataljai, akik életre kel-

tik majd a karácsonyi történetet. December elejétől próbák hosszú sora vár a csapatra, melyek különböző kihívásokat állítanak elénk: szövegtanulás, majd megtanulni a szerepet elő is adni, a színpadi mozgások kialakítása, a díszlet kitalálása és megalkotása, tánckoreográfia kitalálása és betanítása, jelmezek és kellékek összegyűjtése, az aláfestő zenék kiválasztása, a megvilágítás kitalálása, a hangosítás és technikai háttér megszervezése és lebonyolítása, csak hogy a főbb feladatokat említsük. Jól látja a Kedves Olvasó, ez bizony sok „meló”. Több éves tapasztalatunk azonban azt mutatja, hogy ha a mindenható rendező feladatot ad, akkor ahhoz minden szükséges segítséget is megkapunk tőle. Így ismét hálásan mutathatok az égre, hogy a fent említett feladatok mindegyikére, illetve minden szerepre akadt lelkes, segítőkész jelentkező. Mi sem bizonyíthatná ennél jobban a legutóbbi pásztorjáték egyik fő üzenetét: a nagy egészben mindenkinek megvan a szerepe, amit a legjobban csak ő tud végbe vinni, és ha mindannyian beleállunk a nekünk szánt szerepbe, a Rendező csodálatos műve összeáll.

Persze ilyenkor a szemünk előtt végig a 24-ei előadás lebeg, és mindannyian a lehető legtöbbet beleadva készülünk, és szeretnénk a lehető legjobb formájában a közön-

ség elé tárni a csapatunk munkáját. Éppen ezért minden próba elején egy közös imában újra és újra átadtuk a Jóistennek a készületünket, és ez segített, hogy minden adódó problémát, nehézséget, gyengeséget szeretettel tudjunk áthidalni. Végül, amikor elérkezik a nagy pillanat, az előadás kezdete – tudva, hogy én már elvégeztem a fel-

adatokat –, hátralépek és átadom a terepet a csapatnak, akik egy hónapon át erre a pillanatra készültek, tanultak és gyakoroltak, és most készen állnak, hogy bemutassák a művet. Persze, hogy lélegzetviesszafojtva izgulok a fiatalokért, hiszen tudom, hogy ők mennyire izgulnak, és ilyenkor mindennél jobban szeretném, hogy nekik is felemelő, lelkesítő, jó élményként maradjon meg a közös készület, az együtt-alkotás és az előadás. De tudom, hogy ügyesek lesznek, és reménykedem, hogy minden nézőhöz megérkezik a darab által az az üzenet, amit a mindenható rendező számukra készített.

Bálint Dorottya

Fotók: Hadi Peti

A 30 ÉVES ÚJSÁGUNK Élő hitvallás

Előző lapszámunkban a Tanúság újság jelenébe tekinthetett bele a Kedves Olvasó a munkatársak bemutatkozásain keresztül. Folytatva jubileumunk ünneplését, álljon itt most az elődök hitvallása. A Tanúság korábbi szerkesztői számolnak be az újság indításáról, szolgálatukról, a munkájuk jellegéről és tapasztalataikról. Nagy tisztelet és hála mindannyiuknak, akik ezt a szép küldetést vállalták, lelkesen és hűségesen dolgoztak rajta! Soraikból hitet meríthetünk, hogy mindig lesznek, akik tanúságot tesznek az egyházunkban közöttünk élő Istenről. S hadd buzdítsam tanúságtételre egyházunk tagjait ma is Leó pápa szavaival, aki ezt írja:

„A keresztény tanúságtétel a Jézussal való hívő szeretetkapcsolat gyümölcse, akiben megtaláljuk életünk üdvösségét.” (Leó pápa üzenete a XL. Ifjúsági Világnapra) *A szerk.*

Isten áldása kísérje továbbra is a 30 éves TANÚSÁGOT! Harminc év – egy emberöltő – nagy idő. Felnőtt egy új generáció, aki nem ismeri a kezdeteket. Ezért fontos, hogy felidézünk, hogyan született a TANÚSÁG 1996-ban.

Zimonyi János plébános atyát Hujbert Istvánnal kerestük meg az ötlettel, hogy meg kellene örökíteni az egyházunkban történő hitéleti eseményeket, negyedévente beszámolni arról, mit csinál a képviselő-testület, no meg az akkor már nagyon aktívan működő Karitás, cserkész, később a Cédrus. Az akkori huszonöt fős testületből már csak tizenketten élünk... János atya is hazaköltözött, akkori káplánja, Hernádi László, – Lac'atya – ahogy a fiatalok hívták – életszeretével, humorával, közvetlenségével minden korosztályt meg tudott szólítani. A szerkesztőségi összejövetelek János atyával, vele, Zoltai Zsolttal és Trieb Karival nagyon jó hangulatban teltek, örömmel készült minden lapszám. Az első szerkesztőségből már csak ketten élünk. Négy alkalommal jelentettük meg az újságot: húsvét, pünkösöd, búcsú és karácsony ünnepekre, ez azóta sem változott.

Az ünnepi elmékedéseket János atya, az aktualitásokat a testület akkori világi elnöke, dr. Hadi Ferenc, később Zoltai Zsolt írták, a felújítások, pályázatok öre Maurer János volt. 1996 nyár végén elhelyezték Laci atyát, szomorúan vettünk búcsút tőle, fiataljaink költöztették új állomáshelyére. Ebben az évben, októberben volt a 25 éves jubileuma a Nagymarosi Ifjúsági találkozóknak, ami a Szentlélek jóvoltából mind a mai napig tart, a katolikus ifjúság körében fogalomként vált. A 3-4000 fős lelkinapra az ország minden részéből érkeztek fiatalok. A Szentatya Angelo

Sodano bíboros-államtitkáron keresztül üdvözlét küldte és áldását adta a találkozóra. 1997 húsvétjára megújultak a harangjaink, rendszeresen írtunk egyházközségünk történetéről a Historia Domus alapján, közben új káplánunk is érkezett, Balogh László. Egy tablón összegyűjtöttük a Maroson szolgáló káplánokat az ötvenes évek elejéről, a tizenhat káplánból már csak hárman élnek a nagy öregek közül, Balás Béla, Györgydeák Márton és Kerényi Lajos, de a fiatalabbak közül is nagyon sokan már végleg elköltöztek. Mindegyik káplánunk hagyott nyomot bennünk.

A szerzők között megjelentek lassan a gyermekeink, a jelenlegi szerkesztőség már az unokáink generációja. Hogy Isten áldása kísérte a mi kezdeményezésünket, az igazolja, hogy harminc évet megélt a Tanúság, sok szerkesztővel, szerzővel, tördelővel. Imádkozunk azért, hogy az elkövetkező harminc évben is legyen jó gazdája a Tanúságnak, mert akkor az azt jelenti, hogy él a nagymarosi egyházközség és egyházunknak nemcsak tanítói, hanem tanúi is vannak és lesznek.

Szilágyi Erzsébet, Hujbert István

A kétezres évek elején 7 évig voltam gazdája az újságnak. Belecsöppentem egy szerkesztői feladatba, amit addig sosem végeztem.

Nem volt még akkor lapzárta, sem szerkesztői csapat, csak az lebegett előttem, hogy tartalmas legyen, és karácsonyra elkészüljön. Az írásokat jobb esetben írógéppel írt lapon kaptam, de nem volt ritka a kézzel írt szöveg sem. Miután számítógépre vittük az anyagot, a tördelésben Turcsik István volt segítségünkre. Köszönet és hála utólag is. Majd készült egy „kefelenyomat”, amivel kerestünk egy közeli nyomdát, hogy karácsonyig megjelenjen az ünnepi szám. Éves megjelenésre futotta akkori erőnközből. Lényegében összefoglaltuk az elmúlt esztendő történéseit. János atya bevezetőjét követően igyekeztünk képet formálni az egyháztanács munkájáról. Szerencsére az akkori kisközségek éltek az írás lehetőségével. Hol egy részlet a karitás mindennapjairól, hol pedig egy imaközösség bemutatkozása.

Ami soha nem maradhatott ki, a nyári cserkész és hit-tanos táborok legjobb kalandjai. Ahogy az említett lapszámokat olvasom, a Cédrus Egyesület is tartalmas éveket hagyott maga mögött.

A régmúltat visszaidézve több alkalommal is szemlényeket közöltünk a plébánia „Historia Domusából”. Hogy lelki táplálékot is adjunk, külön öröm volt, ha valaki jelentkezett egy szép verssel vagy egy lélekemelő írással. Igaz, néha helyet kapott más sajtóból

kiollózott írás, de számomra mindig az volt a legkedvesebb, amit mi magunk, az élő egyházközség egy tagja írt. Aki pedig kedvet kap a 20 évvel ezelőtti lapszámok böngészéséhez, ezeket a QR kódot beolvassva tudja elérni és olvasgatni.

Maurer János

8 év munkája, tapasztalata, élménye

2010-ben lettem a Tanúság szerkesztője. Korábbi munkatapasztalatom segített a témaválasztás és annak megszerkesztése terén, a szöveg és a kép arányának kiegyensúlyozásában. Férjem lektorként, alkalmi riportjaival, anyaggyűjtésben adta a háttér munkát.

Eleinte Fischer Erzsivel, aztán Furucz Anitával dolgoztam együtt. Velük volt az első munkakapcsolatom, ahogy készségesen segítettek a munkámat.

Közben összejött egy húzós kis csapat Légrádi Alexa és Dávid, Gyöngyösi Gyula, ők a rovatjukért is feleltek. Állandó rovatok lettek a Gyermekezzel, az Ifjúsági rovat, a Cigánypasztoráció, az Itthon történt. Az atyák tollából pedig hiteles tanításként a Lelkiség és az Ünnepeink. Képi hozzáértés, művészi rálátás és hozzájárulás Zoller Andreával, a képszerkesztés, majd a tördelés is Láng Andrással történt. Én a hús-vér tapasztalatok felfedezését, formába öntését vállaltam, riport- és interjúkészítést. Családosok, érett fiatalok alkották ezt a kis

magot, a náluk két, sőt három generációval előbbi létszemléletünk elfogadásával.

Igyekeztünk frissen, vonzóan közölni az újat, ahol az illusztráció valami többletet nyújt: egy virágágyás, egy horgolt csillag vagy egy maskara rajza. Valami, ami nem szavakkal beszél a kapcsolatokról.

Munkánk legizgalmasabb része a megszólítás: a rejtett értékek, az emberi adottságok, a helytállás felkutatása volt. Meg annak formába öntése. Vagyis a tapasztalat, a példa, az adódó lehetőség. És papszerzőink mindezt elmélyítették a négy nagy katolikus ünnep idejében.

Egy-egy lapszámra közös imádkozással készültünk. Majd megbeszéltük a lehetőségeket, kinek-kinek a szerepét. A megjelenés után véleménynyilvánítást tartottunk. Ezek az alkalmak nemcsak gyakorlati hasznot hoztak, össztalálkozhattak ilyenkor az életfelfogásbeli különbségek, minden bűnítő szándék nélkül.

Keresgélve, hogy mi felmutatható, mi a jó üzenet, mi a felbukkanó meglepetés, megéltük a csapatmunkát, és megkaptuk mindazt, amiért törekedtünk: olvasóink figyelmét, pártoló megnyilatkozásait. Én őszinte hálát érzek ezért a nyolc évért: a Szent Márton Plébánia lapjáért, a Tanúságért!

Kívánom, szerkesztőtársaim nevében is, hogy áldás legyen a lap tovább éltesítésén!

Hortoványi Emőke

A házaskurzusról

2025 márciusában kezdődött a házaskurzus Egyházközségünkben. 27 házaspár vett részt a videós tanításokon, beszélgetéseken és közös vacsorákon. Igazi ünnep volt minden alkalom számunkra. Az alkalmak során fontos kérdések kerültek elő, az elvárásaink, a konfliktuskezelés, a szeretetnyelvek stb. A tanítás után a közös vacsora alatt sok személyes kapcsolat alakult közöttünk, közösséggé formálódtunk. Mindig volt, aki segített az előkészítésnél, elpakolásnál. Részt vállaltunk nemcsak az örömeiből, a megélt élményekből, hanem a feladatokból is. Hálásak vagyunk a gyerekvigyázóknak, akik minden alkalommal mintegy 25 kisgyermek vigyázását vállalták. A gyerekek és felnőttek egyaránt megélhették, hogy Isten nagy családjába tartozunk, és mindnyájan testvérek vagyunk. Köszönjük a szervezők, a segítők munkáját! Márciustól a szülői kurzusra várunk régi és új házaspárokat is!

Trieb Mariann

ÍME NÉHÁNY GONDOLAT A HÁZAS KURZUSON MEGÉLT TAPASZTALATOKRÓL

A házaskurzus igazi kincs volt: az egység imájának megismerését hatalmas áldásnak éltem meg. A közösség azt a mély, biztonságos légkört teremtette meg, ahol tényleg lehetett kapcsolódni. A nagyon színvonalas videók nemcsak inspiráltak, hanem új nézőpontokat is adtak. A fantasztikus vacsorák minden alkalmat ünneppé tettek, és a vendéglátás mellé jött a gyerekvigyázás non plus ultra verziója, amely ritka és felbecsülhetetlen ajándék. Ezúttal is köszönjük a földre szállt angyaloknak, akik vitték a szárnyaikkal a gyermekeinket. Csodálatos volt megélni, várjuk a folytatást.

Anna és Ágost

Még egyszer nagyon köszönjük a lehetőséget, hogy részt vehettünk ezen a kilenc alkalmon. Külön köszönjük a befogadást és nyitottságot, amit tapasztaltunk, hiszen mi Kismarosról érkezünk. Tavaly volt a 10. házassági évfordulónk, ezért is örültünk ennek a sorozatnak, segített az

egész évet kicsit „ünneppibbé” tenni, többet foglalkozni a házasságunkkal. Az előadások témája nem volt új számunkra, de jó volt újra átbeszélni, körüljárni őket. Nagyon tetszett, hogy keresztény körben olyan előadásokat hallottunk, amik nem szakadnak el a való életől, sőt arról szólnak, gyakorlatiasak. Jó volt látni, hogy nincsenek tabu témák, mindenről lehetett beszélni.

Nagyon igényes volt a vacsora előkészítése és a menü is. Egyszer mi is részt vettünk az előkészítésben, és jó érzés volt megtapasztalni, hogy mindenki „nyüzsög”, csinál valamit és a sok kicsiből összeáll a nagy egész.

Összegezve, csak dicsérni tudom és megköszönni a programot. Legszívesebben ajánlanám minden házaspárnak! Már alig várjuk a folytatást!

Melinda és Dávid

Nagyon szeretttünk részt venni a kurzuson, különösen fontos volt számunkra a befogadó közösség. Olyan témákról beszélhettünk és beszélünk, amikről egyébként nem ül le csak úgy az ember. Magunkból is olyan dolgok jöttek felszínre, amiket spontán nem kezdtünk volna megbeszélni. Ugyanakkor azt éreztük, mikor beszélünk ezekről, hogy hasznos, ha ezeket is megosztjuk egymással. Mindketten sünik vagyunk, úgyhogy a házaskurzus szerintünk ehhez is adott, hogy adott szituációkat hogyan érdemes kezelni, hogyan közelítsünk egymáshoz. Az eszközeink eddig is megvoltak, de erre a csiszolásra nekünk is szükségünk van friss házasként. Ugyancsak nagyon hasznos volt számunkra az is, hogy más házaspárok példájából, történeteiből, tapasztalataiból, esetleges nehézségeiből olyan információk hangoztak el, amik később nekünk is hasznosak lehetnek, ha hasonló helyzetekben találjuk magunkat az életben.

Nagyon köszönjük még egyszer a lehetőséget!

Anita és Dani

Nagy ajándékként tekintünk a házasság alfa kurzusra, hiszen a videós tanítások közben – a videó néhány perces megállítással, – lehetőségünk nyílt kettesben beszélgetni különböző témákról, amikről a mindennapokban aligha nyílik alkalom beszélgetni. Megerősítette a kapcsolatunkat, elindított valamit, hogy még közelebb kerüljünk egymáshoz. Jó volt átélni, hogy a videóban megszólaltatott, a világ minden tájáról származó párok hasonló nehézségekről, küzdelmekről, örömeikről számoltak be. Ugyanakkor nagy élmény volt közösen, a többi házaspárral részt venni ezeken az alkalmakon, közösen vacsorázni, kötetlenül beszélgetni. Megható volt az alkalmak végén együtt elénekelni az egység imáját. Nagy köszönet a szervezőknek és a gyerekvigyázóknak. A gyerekeink legalább annyira várták ezeket az alkalmakat, mint mi.

Anna és Pista

Gondolatok a Rózsafüzér társulatról

pixabay, dolinamolity

A szentolvasó vagy rózsafüzér-imádság a katolikusok kedvelt imádsága, amely végezhető közösségben és egyénileg is. A Magyar Katolikus Lexikon ezt írja róla: „A Rózsafüzér társulat a legelterjedtebb testvérület (conf-raternitas) az egész Egyházban. Alapítójának Szent Domonkost tartják, aki 1211-ben Toulouse-ban szervezte meg az első társulatot. Célja tagjainak a rózsafüzér imádkozásával való megszentelése. Helységenként rendszerint csak egyet alapítottak. Tagja lehet minden katolikus keresztény, aki vállalja, hogy hetenként egyszer elimádkozza a 15 tizedes rózsafüzért.”

A helyzet 2003-ban Szent II. János Pál pápa újítása révén megváltozott, mivel ő az örömdetes, fájdalmas és dicsőséges szentolvasó háromszor öt tizede közé beemelt egy újabb öt tizedes rózsafüzért, a Világosság olvasóját. A másik különbség, hogy mi nem heti, hanem napi rendszerességgel mondunk el egy tized rózsafüzért, mindenki a saját napirendjébe illesztve, egyénileg végzi az imát, egy hónapon át ugyanazt a tizedet imádkozva. Minden hónap első vasárnapján váltunk a következő tizedre.

Nagymarosi emlékem nincs erről, viszont anyai nagymamám Tolmácson valóban titokcserét hajtott végre ilyenkor: a vasárnap délutáni litánia után átadta az adott rózsafüzértizedet ábrázoló szentképet a következő imádkozó embernek. Tass Mauzi néni adta át 1998-ban a társulat szervezését édesanyámnak. Mauzi néni idejében a falu utcái szerint alakultak a csoportok. Anyu is így kezdte a 140 taggal, aztán az elhunytak helyére új embereket szervezett.

Bárki jelentkezhet nálam, ha szeretne bekerülni ebbe az imaközösségbe. Egy évre előre adok egy tervezetet.

Mivel egyénileg imádkozunk, felmerült az igény, hogy évente legalább egyszer találkozzunk. Így virágvasárnap délután szoktunk közösen imádkozni a templomban. Mindenkit szeretettel várunk erre az alkalomra!

Természetesen nemcsak ilyenkor lehet rózsafüzért imádkozni közösen, hanem minden első pénteken este fél hatkor engesztelő imaóra keretében, és október hónapban minden nap este hatkor.

Nekem nagyon sokat jelent a rendszeres rózsafüzér-imádság, hiszen Szűz Máriához fohászkodva Jézus életéről elmélkedünk a húsz titok kapcsán. Mind a négy szentolvasó csúcspontja a kö-

zepső titok. Ez az imaforma bekapcsol bennünket az egyház évezredek hagyományába. Mindszenty József bíboros célja volt, hogy legyen egymillió imádkozó magyar, a rózsafüzér társulatokkal ezt dokumentálni is lehetett. Őseink imádságát folytatjuk, mindenki találhat éppen aktuális jó szándékokat, amiért imádkozik.

Szeretettel, Dankainé Bergmann Mária

Fotó: Dr. Kocsis István

UTAK, TEMPLOMOK, EMLÉKEK

2026. március 5-én lesz egy éve, hogy meghalt az 50 éves, középsúlyos fogyatékos fiam. Haláláig én gondoskodtam róla nap, mint nap. Hogy a 24 órás felügyelet valahogy kipihenjem, férjem időnként befizetett egy-egy útra a világ valamelyik csodálatos helyére. Az alábbi rövidke írások olyan helyszínekről – templomokról – szólnak, ahol mindig gyógyulásért és vigasztalásért imádkoztam, ahelyett, hogy magát az Istent kerestem volna. De Isten azért munkálkodott a háttérben. Semmi sincs véletlenül! A Jóisten biztos tudta, mit csinál, amikor én beteg lettem és a fiam is betegnek született.

A hosszú évek alatt összegyűjtött helytörténeti anyagot feldolgozva eddig tíz könyvet sikerült kiadnom.

Ha ő nem születik betegnek, erre soha nem lett volna időm és lehetőségem. Ezt a fogyatékos fiainak köszönhetem!

Az Úr megőriz jártodban-keltemben, mostantól fogva és mindörökké. (Zsol, 121, 8)

Jártomban-keltemben eljutottam a világ számos érdekes helyére:

Kínában járva, Hszian városában található a Kötáblák Erdeje Múzeum, amely egy 11. századi Konfuciusz templom épületében működik. Itt mintegy háromezer ősi sztélé és kőfaragvány található, a legrégebb kb. 175-ből való, felirataik nagy jelentőségű történeti források. A leghíresebb ezek közül a 781-ben kifaragott Nesztóriánus tábla, amely a kereszténység kínai jelenlétének legkorábbi bizonyítéka. A rengeteg kötábla között onnan lehet felismerni, hogy tetejére egy kis keresztet véstek.

Idézet dr. Salát Gergely könyvéből: „A kínai kultúrától idegen motívum nem véletlenül került oda: a 279 cm magas tábla – közismert nevén a nesztóriánus sztélé – azt írja le klasszikus kínai és szír nyelven, hogy miként jelentek meg Kínában az első nesztóriánus keresztények, és kaptak engedélyt a Tang-dinasztia császárától 635-ben, hogy letelepedjenek az akkori fővárosban, a mai Hszian elődjében. A kötáblát a perzsák hozták be Kínába.

A kő sorsa jól tükrözi a kínai kereszténységet. A 781-

ben emelt kötáblát 845-ben elásták, ugyanis ekkor zajlott a régi kínai történelem legnagyobb buddhistaüldözése, ezen kívül minden idegen eredetű vallást érintett, így a keresztényeket is. Hatására a nyugati vallás évszázadokra eltűnt Kínából.

A sztéléét valamikor 1623-1625 között fedezték fel újra. Ekkor már éltek jezsuiták Kínában, a sztélé szövegét lefordították latinra és más európai nyelvekre is, majd eljuttatták Európába is.”

Gróf Széchenyi Béla keletázsiai utazásáról írt (1877–1880) könyvében szintén beszámolt a nesztorianus emléktábláról. A leírás szerint a feliratos kő tetején a következő szöveget olvashatjuk: „A fényesen világító, Ta-cinból (az ókori Kínában a Római Birodalom neve) származó tannak a nagy Közép-birodalomban való elterjedése emlékére emelt tábla”. A felirat felett kereszt tűnik elő. A kötábla alján és oldalain szír írásjegyekkel a táblát felállító perzsa pap (Alapen) neve szerepel, és még az, hogy a tábla őseik törvényét tartalmazza. A terjedelmes kínai felirat pedig arról számol be, hogy a császár felismerte a keresztény vallás helyes voltát, s engedélyt adott Alapennek, hogy vallását hirdethesse és templomot építsen, azonban kötelezte, hogy a templomban a császár arcképét ki kell függeszteni.

A 19–20. század körül több nyugati utazóban és kalandorban felmerült, hogy a sztéléét valamelyik nyugati múzeumban kellene elhelyezni, de a helyi hatóságok ezt megakadályozták. A kötábla 1907-ben került mai helyére, a Kötáblák Erdejébe. 2003-ban felkerült azon műtárgyak országos listájára, amelyeket nem szabad külföldön kiállítani.

Felhasznált irodalom:

dr. Salát Gergely: *Kína és a kereszténység*

Bendeffy László: *Az ismeretlen Julianus*

GENF – SZENT PÉTER KATEDRÁLIS

Genf városában működött hosszú éveken át Kálvin János, a nagy reformátor. Fő művét 1559-ben adták ki Genfben, címe: A keresztény vallás rendszere. A város legnevezetesebb templomában – a Szent Péter katedrálisban – ki van állítva egy szék, amelyet ő használt.

A város a reformáció nemzetközi emlékművéről is híres, a 100 méter hosszú emlékfal magyar vonatkozása, hogy a kálvinizmus alapjainak lerakásában és terjesztésében érdemeket szerzett kiválóságok között ott van Bocskai István (1557–1606) is, aki több mint másfél évig Erdély fejedelme is volt.

SKÓCIA – ROSSLYN KÁPOLNA

2000-ben, a 16 évig tartó felújítás idején jártam erre felé. Az állványerdő miatt saját felvételt nem volt érdemes készíteni, belül pedig tilos volt a fényképezés.

A skóciai Edinburgh-tól egyórányi autóútra lévő Rosslyn-kápolnát a 15. század közepén alapította William St. Clair (később Sinclairre módosult a család neve). A kápolna neve két gael szó összetételéből származik, amelyek a terület természeti adottságait írják le. Ros: jelentése „fok”, „félsziget” vagy „sziklás kiszögellés”; lynn: jelentése „vízesés” vagy „medence”, „tó”.

Összeolvastva: A név jelentése „sziklafok a vízesésnél” vagy „hegyfok” a medencénél”, ami pontosan leírja a Midlothianban található Roslin-völgy környezetét, ahol a híres kápolna és a vár áll.

Az épület szobrai és díszítése bővelkednek a templomos és a szabadkőműves jelképekben. A legenda szerint itt rejtették el a kriptában a hétszáz évvel ezelőtt a Szentföldről kiűzött templomosok kincseit.

A Szent Grál egy szent tárgy – a közismert középkori legenda, az Artúr monda köré – ami a birtoklójának földi és égi szerencsét hoz. Ez egy kehely, Jézus ebből a kehelyből ivott az utolsó vacsorán, és keresztre feszítése után Arimathiai József ebbe fogta fel a seiből kifolyó vért.

Különböző teóriák, elméletek születtek a kápolnát díszítő kövek, angyalok üzenetéről. Sajnos a Sinclairék családi archívumát többször pusztították tüzek, így nincs forrás, mely megmagyarázná az építetők üzenetét.

A 2006-ban készült A Da Vinci-kód c. amerikai film próbálkozott a rejtély megfejtésére.

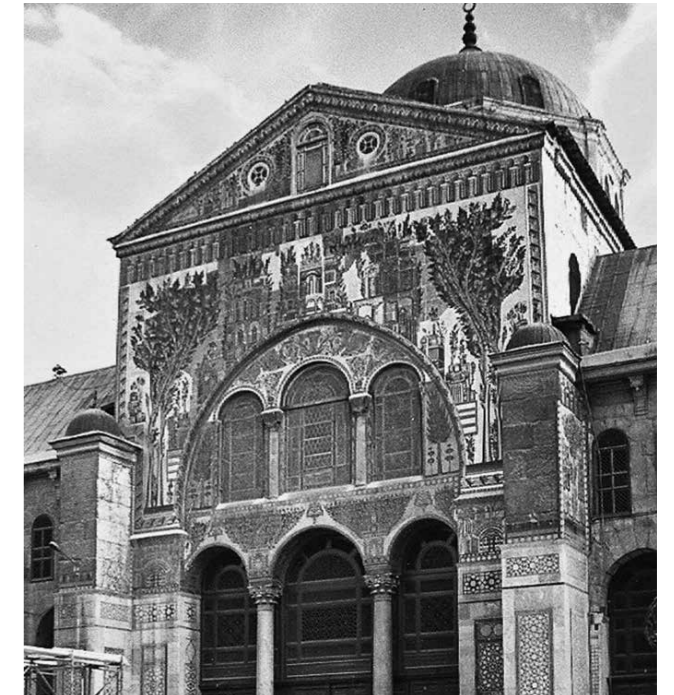
Roslyn-kápolna napjainkban, Skócia

DAMASZKUSZ – ANANIÁS HÁZA KÁPOLNA

A Biblia által említett Egyenes utcában áll a Szent Ananiás kápolna, mely annak a háznak a helyén épült, ahova Jézus Ananiás nevű tanítványát irányította, hogy visszadjon Saul látását.

Saul zsidó volt, aki üldözte a keresztényeket, és akit vezetői felhatalmaztak arra, hogy letartóztassa a keresztény megtérőket Damaszkuszban. Ahogy közeledett a városhoz, a mennyből fény ragyogta körbe. Ez Damaszkusztól pontosan 18 km-re történt. Lezuhant lováról a földre, és egy hang ezt mondta neki: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” A fény elvakította és zavarodottan be-

jutott a városba, ahol egy házba vitték, hogy felépüljön. Három napig nem evett és ivott, és látását sem nyerte vissza. Ide érkezett Ananiás és adta vissza Saul látását, aki keresztény hitre tért, Pálra változtatta nevét. A történetek emlékére, egy sziklába vájt, földalatti kápolnát rendeztek be. Január 25-én ünnepeljük Pál fordulását, Szent Pál apostol megtérését.

Damaszkuszi nagymecset

EDINBURGH – SKÓCIAI SZENT MARGIT KÁPOLNA

A magyar származású skót királyné itt élt és itt is halt meg 1093-ban. A mai napig nagy tisztelet övezi Skóciában, ugyanis III. Malcolm király feleségeként egységesítette a liturgiát, rendezte a visszasságokat, valamint templomokat és kolostorokat építtetett. Malcolm királlyal kötött házasságából nyolc gyermeke született, hat fiú és két lány. Fiai közül három volt skót király, egyikük az angol I. Henrik felesége volt, vagyis minden skót és angol dinasztiaiban folyik Árpád-házi vér. Dávid fiát pedig szentként tisztelik. Maga Dávid 1153. május 24-én Carlisle-ban halt meg szentként, és a dunfermline-i apátság királykriptájában, szülei mellé temették el. Bár formálisan nem avatták szentté, népe szentként tisztelte, s mint nemzeti hőst a „jó király” és a „szent” névvel illette. Az apró, 12. századi kápolnát I. Dávid király építtette édesanyja tiszteletére, napjainkban ez a legidősebb használatban lévő templom Skóciában. XII. Ince pápa 1693-ban Skócia patrónájává, azaz védőszentjévé nyilvánította, és november 16-a, a halálának a napja ma is a skótok egyik nagy ünnepe.

Döbrössy Mihályné Valentin Kriszta

Hszian – a Kötáblák Erdeje Múzeumban

Katona István – Kunszabó Zoltán Meghívás az életre

Bizonyára mindannyian szeretnénk jól élni. Ha a világban levő dolgokat – a test kívánsága, a szemek kívánsága, az élet kevélysége – cselekedjük, gyakoroljuk, hamar rájövünk, hogy valami nem elég. A lehetőségekből soha sem kapunk eleget, mindig még többre vágyunk. És amit megkapunk, hamarosan unalmassá, üressé, nyugtalaná tesz bennünket. Valami hiányzik. Mert ezek a dolgok a világból vannak, nem az Atyaisten akaratából. És a világ elmúlik, mi is vele-benne, s ha örökké szeretnénk élni, tartalmasan, boldogan, más utat kell választanunk, érezzük. Kétezer éve Jézus tanította, csak aki az Isten akaratát megteszi, az él örökké és boldogan. „Aki szeret engem, megtartja tanításomat, Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni.” (Jn 14,23). De ez bizony sokszor nehéz. „Keskeny út vezet az életre” (Mt 7,13), de ha nem vállaljuk, hanem a széles utat választjuk, az a pusztuláshoz vezet. Egyetlen életünk van, ne rontsuk el, kövessük Jézust, aki azért jött, hogy megszabadítson a rossztól, és hogy örök életet ajándékozzon nekünk. Kövessük őt, válasszuk az életet!

Akár vallásos nevelésben nőttünk föl, akár most, többé-kevésbé felnőttként keressük az utat, megtérésre van szükségünk. Az ószövetségi 10 parancs a cselekvésekre teszi a fő hangsúlyt, Jézus – megtartva a 10 parancsot – a szívből fakadó szándékot is fontosnak tartja. Ki kell irtanunk szívünkéből a rossz gyökereit is, és a belső jó szándékot kell követnünk a cselekvésben. Meg kell térnünk, fontos a szándékok és a gyakorlatok tisztasága. Ez Jézus tanításának a lényege, a neki való önátadás.

A történelemben az ember erkölcsi fejlődése alapján 3 nagy lépcsőt jelentett: pogány, polgár, keresztény. Ezek a magatartások lényegében ma is élnek. A pogány a törvényt megtartja, de csak félelemből, egyébként büszke, önelégült, kíméletlen. A polgár a jó hírre kényelmesen törekszik, takszerűen az érdekeit szolgálja. A keresztény Krisztusnak adja a szívét, befogadja a Szentlelket, az Úr irányítja, szeret. Jézust követi. Van ugyan egy speciális „változata”, a keresztény pogány. Meg van keresztelve, de cselekedeteiben pogány, kíméletlen, öntörvényű, bűnben él.

Életünk nagy fordulópontjain – hivatás választása, esküvő, jeles családi évfordulók – életgyónást szoktunk

végezni. A gyónás maga a bűnök konkrét megvallása. Nemcsak a súlyos szándékos bűnöket, hanem a kisebb botlásokat is. A bűn nem szükségszerű! Ám Isten szabad akaratot adott. S bizony nem vagyunk tökéletesek, sőt igen gyöngék, sokszor elbotlunk. Az életgyónásban visszatekintünk jószívről az egész életünkre, s a már meggyónt súlyos bűnöket, az esetlegesen kialakult rossz szokásokat is érzékeljük – megbánva újra mindent.

A bűn lényege mindenkor az Isten akaratát elleni tudatos cselekvés. Forrásai sokfélék; csalódások, teljesítmény-centrikus gondolkodás, szeretetlen környezet, szexuális sérülések, öröklött rossz tulajdonságok, alkoholizmus, kábítószeres stb., de ezek nem mentik a tett bűnös mivoltát. A gyónás előtt (és közben is) igazi bűnbánatot tartunk – Isten Igéje által, a Szentlelkek sugallatára, az Isten iránti szeretet által megvilágosítva. A bűnbánat helye alapvetően az emberi szív. Az életgyónásban összefoglalva újra letesszük bűneink súlyát. Közben alázattal hálát adunk Isten kegyelméért. Az egész folyamat a megtérés (metanoia). Ez általában nem egy pillanat alatt történik, hanem hosszú folyamat. Egész életünkben úton vagyunk a teljesség felé.

A jó gyónásban nagy segítséget jelent a jelen írásomban javasolt könyv tartalma, a lelkitükör. Ez nemcsak felsorolja a főbb parancsokat, hanem árnyalja, részletezi a vétségek fajsúlyát, részleteit, a sokszor esetleg bűnnek nem is tartott eseményeket. Hangsúlyozni szeretném, hogy ez nem gyermekeknek szánt gyakorlat, hanem inkább felnőtteknek szól. Nagyon élő, személyhez szóló, hihetetlenül mély „tükör”. Olvasásakor alig tudtam letenni, pedig már sok „hasonló műfajú” írást olvastam.

Imádkozom azért, hogy sokatoknak adjon biztos segítséget. Nincs benne semmi vád, bántás, inkább meleg baráti buzdítás.

Isten adjon mindenkinek alázatot, mély bánatot, örömteli megszabadulást.

Hortoványi Jenő

Katona István – Kunszabó József: *Meghívás az életre, Marana Tha Kiadó, 2019.*

KARITÁSZ HÍREK ÉS INFORMÁCIÓK

A Katolikus Karitás a katolikus egyház hivatalos, az egész világra kiterjedő szeretetszolgálat. A magyar tagszervezet a Caritas Hungarica. Az Országos Karitás Központ intézményeket tart fenn és segélyszervezetként lát el feladatokat. A szervezet másik ága az önkéntesek egyes plébániai csoportjai, melyek az Egyházmegyei Karitás Központok irányításával működnek.

Egyházközségünkben 33 éve tevékenykedik a Szent Rókus Karitás csoport, 15 fő részvételével. Jelenlegi Karitás vezetői: Dr. Rendessy Annamária, Siklósiné Burgemeister Judit és Péntek Attila.

JELENLÉGI TEVÉKENYSÉGEINK

- Anyagi segítségnyújtás (krízisalap): közüzemidíj-elmaradás, lakhatással kapcsolatos költségek, egyéb válsághelyzetben jelentkező kiadások.
- Tüzelőprogram: részletfizetési lehetőség révén előgondoskodás a programban résztvevők számára
- Krízisben, katasztrófa esetén komplex segítségnyújtás együttműködésben az önkormányzattal és civil szervezetekkel
- Természetbeni adományok gyűjtése és szétosztása (Karitás kuckó): élelmiszer, ruha, használati tárgyak
- Alkalmi munkák, melyet a Szent Rókus Akciócsoport végez (jellemzően fizikai munkák)
- Lelki segítségnyújtás: hátrányos helyzetű embereknek szervezett programok (csoportfoglalkozások, rendezvények, ünnepi alkalmak, zarándoklatok, gyermekek számára táborok)
- Mentálhigiénés programok, segítő beszélgetés
- Hátrányos helyzetű gyermekeknek szervezett programok
- Teremtésvédelem: energiatakarékosági programok, ökotermékek, újrahasznosítási kezdeményezések

AKTUALITÁSOK

A karácsonyi időszakban az alábbi feladatokat vittük végbe:

- 61 család kapott élelmiszercsomagot
- 33 egyedülállót, időset látogattunk meg
- Kb. 300 kg élelmiszert osztottunk ki
- 28 adag ünnepi ebédet juttattunk el a rászorulóknak december 25-én
- 12 gyermek vett részt egy budapesti karitás gála rendezvényen
- 600 000 Ft adományt küldtünk Kárpátaljára
- 180 db Angyalbatyut gyűjtöttünk össze és juttattunk el a központba

Novemberben lezárult a 2025. évi tűzifaprogram, melynek keretében 35 család jutott tüzelőhöz kb. 7 millió Ft értékben. Ennek az összegnek a nagy részét a családok

havi részletekben fizették be. A karitás néhány résztvevőnél kipótolta a hiányzó részleteket, illetve két főt 100%-ban támogattunk, akik így ingyen tűzifát kaptak. Az őszi egyházközségi adománygyűjtés eredményeképp befolyt összegből nemrég további 4 családnak tudtunk segíteni az előre megvásárolt, vészhelyzetre fenntartott tartalékból.

Január 31-én tartottuk az éves gyűlésünket, majd február 1-jén, a vasárnapi szentmise keretében volt a 2026-os évre vonatkozó ígértételünk. Ilyenkor nyilvánosan kimondjuk Isten és a közösség előtt, hogy elköteleződünk egy újabb évnvi szolgálatra.

További segítők (különösen fiatalok) jelentkezésének nagyon örülnénk, akik akár egy-egy részfeladat kivételében tudnának segíteni!

ELÉRHETŐSÉGEINK

Általános információk: 06-30/925-7438

Tüzelő Program: 06-20/823-5065 és 06-20/661-3336

Karitás KUCKÓ: 06 30/500 4392 és 06-30/504-1871

Segítő beszélgetés: 06-30/925-7438

Anyagi segítségnyújtás: 06-20/450-2070

EGYÉB INFORMÁCIÓ

Számlaszámunk: 10700323-74132191-51200002

Számlavezető: Római Katolikus Plébánia

Minden kisebb – lehetőség szerint rendszeres – pénzügyi támogatásnak örülünk. Amennyiben adományt utalna, kérjük írja be a közlemény mezőbe, hogy mely célra szánja a pénzt (pl. tűzifa)! Ha nincs ilyen, akkor a “központi keretbe” kerül, és az épp aktuális célra fordítjuk a befolyt összeget.

Ezúton is köszönetünket fejezzük ki mindazoknak, akik támogatják szolgálatunkat!

Tóth Heiningert Adrienn

Forduljunk újra szerető Atyánk felé!

Isten túlcsoorduló szeretetből teremtette az embert. Mielőtt megformált az anyaméhben, már ismert minket. (Jer 1,5) Az Atya is azt szeretné, hogy mi is megismerjük őt; megismerjük irgalmas szeretetét, és mi is úgy szeressük őt és egymást is. Jézus ezért többször is mesél nekünk a Mennyei Atyáról a Szentírásban.

A legszebben a tékozló fiú történetével fogalmazza meg azt, hogy az Isten hogyan bocsát meg, és napról napra hogyan vár minket vissza szerető karjába. (Lk 15, 11–32) A példabeszédben a fiatalabb fiú kikövetelte az örökségét, elment messzire az atyai háztól és eltékozolta a vagyonát. Ez a mi életünkben olyan, mint amikor nem az Isten útjait követjük, nem elégszünk meg a gondviseléssel, nem várunk a jobb jóra, nem készülünk az örök élet boldogságára, hanem a saját fejünk után megyünk, saját magunk intézzük a dolgainkat, keressük a kényelmet, az élvezetet, a könnyen jövő sikereket, nem törődünk testi, lelki épségünkkel, sem másokkal.

A bűneinkkel az életünket tékozzoljuk, sokat veszítünk vele, mert rengeteg a következménye: a békétlenség, düh, szomorúság, magány, félelem, keserűség... A történetben szereplő fiú mindent elveszít, nyomorúságos helyzetbe kerül és éhez. Végül nem lát más kiutat, csak azt, hogy megbánja, hogy elhagyta atyja házát és elindul vissza hozzá. Ez a bűnbánat: felismerjük, hogy hibát követtünk el, és

meg szeretnénk változni. A megtérésünk pedig az, amikor elhagyjuk a rossz tetteket és visszatérünk Isten útjára.

A tékozló fiú apja már messziről meglátta fiát, - mert várta - és eléfut. A fiú pedig kimondja: „Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened, és nem vagyok méltó, hogy a te fiádnak nevezzenek” (Lk 15,20–21). Az apa örömben átoleli, felruházza és megajándékozza, amellyel teljesen megbocsát, felemeli és visszafogadja őt szeretetében. A „legszebb ruha” a tiszta cselekedeteket (Zak 3,15; Jel 19,18), a „gyűrű” a szövetségkötést, a „saru” az igaz élet útján való járást, az ünnepi vacsora az együttlét örömét és az Istennel való közösséget jelképezi (Jel 3,20). „Ez az én fiam meghalt és feltámadt, elveszett és megtaláltott.” Ilyen az Isten, mint egy szerető apa: alig várja, hogy újra felé forduljunk, örömben átoleljen és felemeljen gyermekei közé. Nem rója fel a tetteinket, ha bocsánatát kérjük, hanem hív minket a jóra, hogy maradjunk meg szeretetében. A szentgyónásban mi is megtehetjük időről időre, hogy megbánjuk a rossz dolgainkat, bűneinket, amik olyannyira eltávolítottak a Mennyei Atyától. Visszafordulhatunk hozzá, aki újra végtelen szerető irgalmába fogad. Ne feledd, az Isten mindig itt van és keres, - még akkor is, ha nem látod, vagy nem érzed -, csak oda kell fordulnod hozzá egy imában, egy bocsánatkérésben, egy szentmisében, egy gyónásban...

PRÓBÁLD MEG MEGHALLANI A MENNYEI ATYA SZERETŐ ÉS MEGBOCSÁTÓ HÍVÁSÁT!

Az Isten hangja:

Ami visszahúz (= a Gonosz hangja): összezavar, elbátortalanít, nyugtalanságot kelt, megriaszt, elkésérít, aggodalmassá tesz, lehangol, elszorít, félelmet gerjeszt, megbénít, szégyenérzetet kelt, elítél, gyötör, hajszol, halogatóvá tesz, eltántorít

Ide írhatod, hogy mit érzel, ha valami rosszat tettél, vagy rajzold le, kinek kell megbocsátanod, vagy kitől kéne még bocsánatot kérned:

Hát igen, könnyű ezt mondani, de sokszor olyan érzések vannak bennünk, vagy olyan hangok szólalnak meg a fejünkben, amik megakadályoznak, hogy higgyünk abban, hogy a Mennyei Atya ilyen. Tudnunk kell meghallani az Isten hangját a szívünkben, ami egyre hív, hogy bízzunk mindent felülmúló szeretetében. A mellékelt rajz

segíthet eldönteni, hogy melyik hang kié lehet és mire ösztönöz minket. Vajon az Atya hívása és vágyakozása utánunk, vagy a gonosz akar visszahúzni és elhítheti velünk, hogy Istennek nem vagyunk fontosak, jobb nekünk távol lenni tőle?

Hadiné Turcsik Kinga

A cserkészvezető

Bi-Pi, a cserkészlet alapítója élete során több, mint harminc könyvet írt. Ezek közül több kifejezetten a cserkészetről és a cserkésznevelés módszereiről szóló kézikönyv, amelyek közül az egyik meghatározó az A cserkészvezető című műve. Ebben a könyvben Bi-Pi világos alapelveket és iránymutatást fogalmaz meg arról, mitől válik valaki jó cserkészvezetővé (őrsvezetővé).

A fiataloknak elsősorban nem szabályokra és utasításokra van szükségük, hanem olyan felnőttekre, akik jelen vannak az életükben, figyelnek rájuk és példát mutatnak nekik. A cserkészvezető tehát így nem főnök és nem tanár, hanem idősebb testvér, aki érti a gyerekek gondolkodását és képes velük együtt játszani, nevetni, küzdeni és építeni (mind a környezetüket, mind magukat). Feladata nem az, hogy „megjavítsa” a cserkészeket, hanem hogy észrevegye bennük a jót, és teret adjon annak kibontakozásához.

A vezető legfontosabb eszköze a saját személyisége és viselkedése, mert a fiatalok elsősorban azt követik, amit látnak, nem azt, amit hallanak. A cserkészlet játékos keretek között tanít felelősségre, közösségre és szolgálatra, és ebben a vezető az, aki értelmet ad a közös élményeknek. A jó cserkészvezető közösséget épít, teret ad a fiatalok döntéseinek, és hagyja őket tanulni a hibáikból is. Tudja, hogy a fejlődés lassú folyamat, ezért türelmes, és kitartó. Cserkészvezetőnek lenni nem rang és nem hatalom, hanem szolgálat. Olyan munka, amelynek gyümölcse gyakran csak évek múlva látszik meg, mégis mély és maradandó hatást hagy az emberek életében.

Csapatunkban jelenleg 25 aktív vezető segíti a gyerekek fejlődését őrsvezetőként, rajvezetőként vagy operatív vezetőként. A Magyar Cserkészszövetségben (MCSSZ) működő, államilag elismert vezetőképzések biztosítják, hogy a ránk bízott fiatalok valóban jó kezekben legyenek. Ezek az egyéves képzések nem csupán a vezetői szerep gyakorlati sajátosságait adják át, hanem lehetőséget teremtenek az önismeretre, a személyes fejlődésre és az azonos korú fiatalokkal való közös tanulásra is. A képzés így nemcsak felelősség, hanem meghatározó élmény is a leendő vezetők számára.

Ezúton is szeretném kifejezni hálámat minden vezetőnknek az odaadó munkájukért, kitartásukért és azért a rengeteg energiáért, amelyet hétről hétre a gyerekekért és a közösségünkért adnak!

Hadi Kornélia

CSERKÉSZCSAPATUNK KÖVETKEZŐ FÉLÉVES PROGRAMJAI

- Március 15. – Ünnepség
- Április 3. – Lány húsvéti program (Tojás festés, kalács fonás-sütés)
- Április 4. – Szent sír őrzés
- Április 6. – Cserkész locsolkodás
- Április 10–12. – Tavaszi portya
- Május 24. – Majális – Csapatnap
- Június 4. – Trianon megemlékezés
- Június 13. – Próbanap
- Július 6–9. – Előtábor (8. osztályosoktól felfelé)
- Július 10–19. – Csapatátör (5. osztályosoktól felfelé)

A FÁK BÖJTJE

Chris Linnett_unsplash

Nézem a vonatablak mellett elfutó fákat. Amíg ők alsznak, én utazom. A közelgő húsvétről semmit sem tudnak. Én lehetek, aki néma teremtménytársaim helyett is hálát adhatok. Mindazért, amire meghívást kaptunk, amire képesek vagyunk, amivel segíthetünk, amivel dicsőíthetünk. És mindazért, amivel túlláthatunk önmagunkon, és észrevehetjük egymást. Azt, hogy nem pusztán ember-, hanem teremtményközösségben vagyunk. Mindenkiel. Mindennel.

A fák a közelgő húsvétről semmit sem tudnak. Mégis belesimulnak Isten mosolyába, de könnyeibe is. Akárcsak mi. Amikor Jézus kiengesztelte az Atyát keresztáldozatával, valami időtlent vitt véghez. Magára vette mindazt, ami az időben mögötte volt már, de azt is, ami csak eztán jött – épp a mai napig, amikor ezt olvasod –, s tovább, a messze jövőig. Mi mégis sokszor csak az orrunkig látunk, és azt hisszük, hogy a holnappal nincs dolgunk. Mosolya vagy könnyei vagyunk-e a fáknak?...

De a fák minderről semmit sem tudnak. Mégis tanulhatnánk tőlük. A csendes várakozást, a holnap megértését. Azt, hogy nem csak ők vannak, hanem mindaz is van és fontos, ami körülveszi őket. A napfény, a levegő, a víz, a talaj, a beporzó rovarok, a madarak az ágak között. Így együtt. Hogy nem csupán egy mesterséges intelligencia által legyártott ötletek egy monitoron, hanem nélkülözhetetlen darabok Isten Az Élet című mozaikján.

A fák a bójtról sem tudnak semmit. Pedig minden

őszön levetik ruhájukat, hogy pőrén álljanak Isten elé, s rábízzák magukat az Atya gyógyítására hóval, faggal, harkálykopogtatással. Minden őszön megállnak, lelassítanak, háttérbe szorítják önnön igényeiket. Nem negyven, de tán száznegyven napra... És ahogy ők megállnak, megállhat más is: erőt gyűjt a talaj, összegyűlhet a víz, telélhetnek a rovarok és madarak, mintegy kiengesztelve őket a nyári, fényben fürdő, végtelen és buja lepkeáncért, amely csordultig bőséges és halálosan kimerítő egyszerre.

És én? Én vajon megállok-e? Akár csak negyven napra? Megállok-e, hogy erőt gyűjtsön mindaz, ami körülvesz: a levegő, a víz, a talaj, az erdők? Megállok-e, hogy erőt gyűjtsön egy utcai koldus, egy kisemmizett segédmunkás, egy járókeretes hajléktalan? Mindaz, ami és aki körülvesz...

A fák tanítanak megállni és böjtölni. Meglátom-e, értem-e őket?

Halupka Gábor

TERVEZETT ESEMÉNYÜNK

Teremtésvédelmi Körünk rendhagyó programmal készül a tavasz végére. Szeretettel és várakozással hívjuk a 3–8. osztályosokat első teremtésvédelmi táborunkba, Visegrádra, ahol az Atya teremtett világára csodálkozunk rá. Kalauzaink lesznek: Tibor atya, Lénárt Kitti, a Nagymarosi Teremtésvédelmi Kör tagjai, valamint nélkülözhetetlen segítők: Bálint András és az ifik.

Időpont: május 8–9. (péntek szombat), egy ottalvással, háromszori étkezéssel. Várható költség: 10.000 Ft/fő. További információk és jelentkezés: az egyházközi levelezőlistán, illetve a teremtésvédelmi kör tagjainál.

PROGRAMAJÁNLÓ

■ Péliföldszentkeresztben a Szaléziák hívogatnak teremtésvédelmi programokra, kiállításra egész évben, igen jutányos belépő fejében. Aki kíváncsi a Gerecse teremtett világára, érdemes elkirándulni ide.

Bővebb infó: <https://www.pelifoldszentkereszt.hu/latogatokozpont>

■ Szintén egész évben várja látogatóit a Nemzeti Botanikus kert, Vácrátóton. Ebben a hónapban a borostyán, a fehér som, illetve az egzotikus Vénusz légyecsapója, a flamingóvirág, és a Meyer-bambusz az először a XIX. század első felében említett kert érdekességei.

Bővebb infó: <https://botanikuskert.hu>

TAVASZI JELES NAPOK

■ **Március 22.:** a Víz világnapja. „Célja, hogy ráirányítsa a figyelmet a mindenki számára elérhető, tiszta víz fontosságára és az édesvízkészletek veszélyeztetettségére. A világnapot 1992-ben, a Rio de Janeiróban tartott nemzetközi Környezet és Fejlődés konferenciát követően kezdeményezte az ENSZ közgyűlése, és először egy évvel később, 1993-ban tartották.” (Wikipedia)

Hazánk egészen a közelmúltig vízben gazdag országnak számított, ám mára ez gyökeresen megváltozott. Az egyre gyakoribb aszályos nyarakra már most készülni kell, pl. az esővíz otthoni gyűjtésével.

Kapcsolódó tartalom: Szendőfi Balázs: Eltűzött vizeink. Elérhető: <https://www.youtube.com/watch?v=u67UE-ZkTSS>

■ **Április 22.:** a Föld napja. Ezen alkalomból „különböző eseményeket rendeznek világszerte, melyekkel felhívják a figyelmet a Föld természeti környezetének megóvására. Az eseményeket az Earth Day Network koordinálja. A napot 175 országban tartják, Magyarországon 1990 óta rendezik meg. 2009-ben Evo Morales bolíviai elnök kezdeményezésére az ENSZ április 22-ét a „Földanya Nemzetközi Napjára”-vá nyilvánította.” (Forrás: Wikipedia)

Halupka Gábor

unsplash

Krisztian Korhetz_unsplash

TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

KIADJA: Szent Márton Katolikus Plébánia – Nagymaros, Szent Imre tér 2.

MEGJENIK: negyedévente

FELELŐS KIADÓ: Dr. Csáki Tibor plébános

SZERKESZTŐ: Zoller Andrea

ROVATVEZETŐK: Hadi Kornélia, Hadi Luca Mária, Hadiné Turcsik Kinga,

Halupka Gábor, Hortoványi Jenő, Trieb Mariann, Tóth Heiningert Adrienn

KORREKTÚRA: Kosztráné Zoller Judit, Telegdi Ármin

ELÉRHETŐSÉG: tanusag.szerkesztoseg@gmail.com

GRAFIKA, TÖRDELÉS: Scheffer Miklós

NYOMDA: Multiszolg Bt., Vác

PÉLDÁNYSZÁM: 300

NYOMDAKÖLTSÉG: A folyóirat nyomdai költsége 350 Ft/db. Ön ingyenesen juthat hozzá. Amennyiben támogatni kívánja a folyóirat megjelenését, azt a plébánia bankszámlaszámára (RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA, 10700323-74132191-51100005) történő átutalással megteheti, jelezve a megjegyzés rovatban, hogy TANÚSÁG, vagy hozzájárulását bedobhatja a templomban elhelyezett perselybe.

Életképek

JUTALOM KIRÁNDULÁS

Január 17-én „Rorátés” jutalom kirándulásra mentünk a hittanos gyermekekkel, akik legalább hat hajnali misén voltak, vagy szerepeltek a pástorjátékban. Mintegy 45-en voltunk. Budapestre utaztunk a Normafához. Gyönyörű havas időnk volt, nemcsak a szánkópályán, hanem az egész tájat hó borította. Vidáman szánkóztunk, ebédidőben meglepetés forró csokit kaptak a gyerekek. Délután az Erzsébet kilátóhoz sétáltunk, illetve sokan még a szánkózást választották. Szép napot töltöttünk együtt.

FARSANG

Február 7-én plébániai farsangunk volt. Hívtuk a családokat, fiatalokat, felnőtteket. A szépen feldíszített közösségi házat megtöltötte a vidám hangulat, sok kisgyermek és nagyobb gyermekes család és a fiatalok. Tibor atya a tétova tevéről mesélt, énekeltünk, majd jelmezbemutató következett. Fantasztikus jelmezeket öltöttek magukra a gyerekek. Ezután a délután vicces játékokkal folytatódott: volt seprűs tánc, fánk evés, pinata és célbalövés. Hat órától pedig élő zenére – moldvai dallamokra – táncolhattunk a Suhaj együttes vezetésével. Együtt tanultunk új lépéseket, gyerekek és felnőttek, míg el nem fáradtunk. Igazi szép, vidám farsanggal búcsúztattuk a telet.

Trieb Mariann

FARSANG 2026. JANUÁR 17.

RORÁTÉS JUTALOMKIRÁNDULÁS 2026. FEBRUÁR 7.

EGYHÁZKÖZSÉGI PROGRAMJAINK

Március 8. vasárnap 16.00
 Március 12. csütörtök 19.00
 Március 13. péntek 15.00-16.30
 Március 13. péntek 19.00
 Március 20. péntek 19.00
 Március 27. péntek 19.00
 Március 28. szombat
 Március 29. Virágvasárnap
 Április 1. szerda délután
 Április 2. Nagycsütörtök
 Április 3. Nagypéntek
 Április 4. Nagyszombat
 Április 5. Húsvétvasárnap
 Április 6. Húsvéthétfő
 Április 12. vasárnap 16.00
 Április 17. péntek 15.00-16.30
 Április 18. szombat 9.00 15.00
 Április 18. szombat
 Április 19. vasárnap 16.00
 Április 25. szombat
 Április 26. vasárnap 9.30
 Május 8-9. péntek szombat
 Május 10. vasárnap 16.00
 Május 15. péntek 15.00-16.30
 Május 16. szombat
 Május 21-25.
 Május 30. szombat

- Szülői kurzus
- Nagyböjti lelkigyakorlat 4. a közösségi házban
- Elsőáldozási felkészítő
- Nagyböjti keresztút a templomban
- Nagyböjti keresztút a templomban
- Nagyböjti keresztút a templomban
- Templom, templomtér és plébániakert takarítás
- Barkaszentelés, passió, szentmise
- Gyerekkeresztút
- Lamentáció, szentmise, keresztút a Duna-parton
- Lamentáció, keresztút, liturgia
- Lamentáció, feltámadási szentmise, körmenet, szeretetvendégség
- Öröm útja
- Élő kövek imakatekézis
- Elsőáldozási felkészítő
- „Titkos küldetés” – foglalkozás fiataloknak
- Hittanos kirándulás és Jézuskeresés
- Szülői kurzus – Pécsi Rita előadása a kisgyermekkorról
- Férfinap
- A szentmisén az elsőáldozók bemutatása
- Teremtésvédelmi tábor Visegrád
- Szülői kurzus
- Elsőáldozási felkészítő
- Nagymarosi Ifjúsági találkozó
- Zarándoklat Csíksomlyóra
- Női nap

Nyári táboraink

Napközis hittantábor: június 22-26.
 Dömösi ottalvós hittantábor: június 28- július 3.
 Családtábor Balatonszárszón: augusztus 12-16.

AZ IGAZI BÖJT

Izajás próféta könyvéből (58,6–12)

*Tudjátok, milyen az a böjt, amelyet én kedvelek?
Ezt mondja Isten, az Úr:*

*Törd össze a jogtalan bilincseket,
és oldd meg az iga köteleit!
Bocsásd szabadon az elnyomottakat,
törj össze minden igit!*

*Törd meg az éhezőknek kenyeredet,
és a hajléktalan szegényt fogadd be házádba.*

*Ha mezítelent láatsz, öltöztess föl,
és ne fordulj el embertársad elől!*

*Akkor majd felragyog világosságod,
mint a hajnal, és a rajtad ejtett seb
gyorsan beheged.*

*Előtted halad majd igazságod,
és az Úr dicsősége lesz a hátvéded.
Akkor, ha szólítod, az Úr válaszol,*

*könyörgő szavadra így felel: Nézd, itt vagyok!
Ha eltávolítod körödből az igit,
az ujjal mutogatást és a gonosz beszédet,
ha odaadod az éhezőknek kenyeredet,
és jóllakatod az elnyomottat,
akkor felragyog a sötétségben világosságod,
és homályod déli verőfényre változik.
Maga az Úr vezérel szüntelen,
s még a kietlen helyeken is felüdít.
Erővel tölti el tagjaidat,
olyan leszel, mint az öntözött kert,
és mint a vízforrás, amelynek vize
nem apad el soha.
Újra felépíted az ősi romokat,
és helyreállítod a régi nemzedékek
építette alapfalakat.
A rések betöltőjének neveznek majd,
és a romba dőlt házak felépítőjének.*